

Anne Plichota

Cendrine Wolf

OKSA POLLOCK

Az Eltévedtek
Erdeje

COOL
SELECTION

Anne Plichota Cendrine Wolf

OKSA POLLOCK

Az Eltévedtek
Erdeje

Könyvmolyképző Kiadó, 2013

*A drága, türelmes
és imádnivaló Zoénak*

Mi történt az első kötetben?

Az okos, talpraesett, bár kissé forrófejű Oksa Pollock mindig is különleges képességekről ábrándozott, ez idáig azonban ugyanolyan iskolás lány volt, mint többi tizenhárom éves kortársa. Amikor a család egyik napról a másikra Franciaországból Londonba költözik, Oksa élete gyökeresen megváltozik, ám nem csak az új környezet miatt.

A hihetetlen események sora a tanévnyitó napján kezdődik. Bár új iskolájában, a Saint Proximusban – néhány kivételtől eltekintve – rokonszenves társakra talál, és szerencsére legjobb barátjával, Gusszel is egy osztályba kerül, a dermesztő McGraw professzor jelenlétében olyan heves rosszullét fogja el, hogy elájul.

Még aznap este megmagyarázhatatlan dolgok történnek vele: a puszta akarásával tárgyakat mozdít el, a tenyeréből kiszökő tűzgömbbel kis híján lángra lobbantja a szobáját. A rémült és tanácstalan lány senkinek nem mer szólni, mígnem a következő napokban furcsa foltra lesz figyelmes a hasán. Amikor megmutatja a nagyanyjának, aki a természetgyógyászat jeles szakértője, az feltárja előtte származásuk titkát: a Pollock család Édéfiából menekült el, egy olyan országból, amely a Földön van ugyan, de a „kintiek” számára fényköpeny teszi láthatatlanná. Mintegy ötven

évvel ezelőtt Dragomira volt ennek az országnak a „Fiatalkorú Kegyese”, azaz leendő uralkodónője, azonban egy lázadó csoport, a Hitszegők, magukhoz ragadták a hatalmat, ezért Dragomirának és a hozzá közel állóknak el kellett menekülniük hazájukból. A titokzatos jegy, ami Oksa hátsóján megjelent, azt jelzi, hogy ő lett az új Kegyes, a Számkivetettek utolsó reménye, az egyetlen, aki visszavezetheti őket elvesztett hazájukba.

A meglepő titkoknak azonban ezzel még koránt sincs vége: kiderül, hogy a ház legfelső szintjén nagyanyja mindenféle különös, Édéfiából származó lénynek ad szállást, köztük a végtelenül jólelkű, ám kissé habókos Kelekkottynak.

Az iskolában egyre feszültebbé válik a McGraw-val való viszony, végül Oksa rádöbben, hogy a tanár tisztában van a képességeivel. Ki lehet igazából ez a sötét tekintetű férfi, és mit akarhat tőle?

Születésnapjára Oksa megkapja a Fiatalkorú Kegyes első kellékeit, egy Durdur-morcot, ami nem más, mint egy élő karperec, amely segít féken tartani az indulatait, és egy granullövőt, ami egy védekezésre és támadásra egyaránt szolgáló fúvócső.

Hogy Oksa irányítása alatt tudja tartani, és szükség esetén megfelelően használhassa képességeit, gyakorlati képzésen kell részt vennie, amelyre Dragomira bátyjának, Léomidónak a walesi birtokán kerül sor az őszi szünetben, ahová nagyanyja és Gus is elkíséri. Oksa nem is sejti, hogy a vakáció alatt kénytelen lesz élesben használni a granullövőjét, ugyanis megtámadják őket, méghozzá nem más, mint McGraw! A támadás következtében Gus súlyosan megsebesül, szerencsére azonban Dragomira csodás szereinek köszönhetően hamarosan visszanyeri egészségét.

A váratlan és döbbenetes eset után a Számkivetettek válságstábot hívnak össze, így Oksának alkalma nyílik megismerni a kis csoport többi tagját: Naftali és Brune Knutot, valamint unokájukat, a nyugtalanítóan vonzó Tugdualt, akivel egyszer futólag már találkozott. Ekkor újabb súlyos titokra derül fény: Orthon McGraw, a félelmetes matematika- és fizikatanár nem más, mint az édéfiái Nagy Káoszt előidéző Hitszegők vezérének, Ociusnak a fia, és egyébként Léomido gyermekkori jó barátja. Orthont nyilvánvalóan egyetlen cél vezérli: Oksát akarja elrabolni, hogy segítségével visszatérhessen Édéfiába, ugyanis csak a mindenkori Kegyesnek áll hatalmában kinyitni a fénykaput.

Oksa életében ezzel új szakasz kezdődik. Látszólag tovább éli egy iskolás lány hétköznapijait, valójában azonban a szülei minden lépését vigyázzák, attól tartva, hogy McGraw bármikor árthat neki.

A galád Hitszegőnek hamarosan sikerül is kegyetlen győzelmet aratniuk, ha nem is Oksa felett, de az édesanyján, aki valamilyen rejtélyes kór hatására megbénul. Dragomira, bár meggyógyítani nem tudja, stabilizálja az állapotát. Nem sokkal később fény derül rá, hogy a baj forrása egy mérgezett szappan, amit Oksa kapott a születésnapjára az egyik iskolatársától, Zoétól, aki nem más – újabb elképesztő titok –, mint Orthon McGraw lánya!

Bár az Oksának szánt szappan mást betegített meg, a Hitszegő Orthon nem adja fel: egyik este, a kihalt iskolában csapdába csalja a lányt. Ádáz küzdelem alakul ki közöttük, a két félelmetes varázserő összecsap. Oksa egy rövid időre felülkerekedik, s ezt kihasználva, no meg Gus hathatós segítségével, sikerül elmenekülnie. Csakhogy milyen áron! McGraw az utolsó pillanatban eltalálja a rettenetes Putrefactio granullal, amely elrohasztja az érintett testrészt.

Bár nagyanyja bűvös gyógymódjai most is hatékonynak bizonyulnak, a megpróbáltatásoknak nincs vége, a végső katasztrófa még hátravan. Néhány nappal később McGraw hívására Dragomira egyedül elmegy a Hitszegő lakására. Amikor Oksa és Gus ezt megtudja, utánamennek és belopóznak a házba, ahol a pincében két teljesen egyforma Dragomirával találják magukat szembe: az egyik csupán másolat, amely mögött a mindenre elszánt McGraw rejtőzik. Újabb szörnyű varázspárbaj veszi kezdetét, melynek során Oksának minden bátorságára szüksége van, hogy megmentse nagyanyját. Szerencsére nincs egyedül, Gus, a maga egyszerű emberi képességeivel ezúttal is a segítségére siet. A küzdelmet végül Dragomira keresztapjának, Abakumnak a megérkezése dönti el, ő teszi meg azt, amire Dragomira képtelen: kilövi McGraw-ra a Nullifikátor nevű megsemmisítő granult. McGraw feje fölött sötét lyuk kezd örvényleni és örökre magába szippantja a Hitszegőt.

Valóban örökre?

1

Kurta nyugalom

A Saint Proximus diákjai rendetlen egyenruhában, kioldott nyakkendőben, felszabadultan rohangásztak az iskola udvarán, és torkukszakadtából kiáltoztak. Ma volt az utolsó tanítási nap. Végre-valahára! Ez a tanév végtelenül hosszúnak tűnt Oksa Pollock és Gustave Bellanger számára, a legjobbkor kezdődött a szünet. Anynyi minden történt... Az utóbbi hónapok – kezdve attól, hogy fény derült Oksa származásának a titkára, egészen Orthon McGraw-nak, a Számkivetettek ellenségének a megsemmisüléséig – felfedezésekben éppúgy bővelkedtek, mint megpróbáltatásokban. Oksa megrázta a fejét, hogy elhessegesse magától a sötét gondolatokat, és Gust a következő udvar közepén lévő szökőkút felé kezdte ráncigálni. A fiú nevetve próbált ellenállni.

– Ne hidd, hogy nem jöttem rá, miben sántikálsz! – kiáltotta.

– Egy jó kis fürdő, hogy megünnepeljük ezt az áldott szép napot: ezt nem utasíthatod vissza! – rikkantotta Oksa, teljes erejéből húzva barátja karját.

– Rosszul teszed, hogy kényszeríteni akarsz, öreglány! Ne felejtse el, én olyan vagyok, aki senkinek és semminek nem engedelmeskedik!

Azzal Gus színlelt gőggel hátradobta hosszú fekete tincsét. Oksa kacagva elengedte, amitől kibillant az egyensúlyából, nekiesett a kút kávéjának, és teljes hosszában elterült rajta.

– Au! – jajdult fel. – A könyököm!

Az inge elszakadt, vörös folt kezdett kiütközni rajta.

– Hát ez csúcs! – dohogott. – Idenézz! Csupa mocskok lettem!

Gus odanyújtotta a kezét, hogy felsegítse. Amint felállt, Oksa egy csavarodó mozdulattal kibújt a kis tarisznya pántjából, amit a vállán keresztbe vetve hordott.

– Tessék! – nyújtotta oda Gusnek. – Vigyáznál rá, amíg letisztogatom magam?

– Mmm... A Fiatal Kegyes bűvös kellékei? Minő megtiszteltetés!

Oksa rámosolygott, aztán sarkon fordult, és elindult a szürke kőből emelt kolostorépület felé. Gus a szemével követte, míg el nem nyelte barátnőjét a pompás épületbe vezető lépcső.

Húsz perccel később Gus még mindig ugyanott várakozott, hátát egy alacsony falnak vetve.

– Gus! – kiáltotta oda neki egy lenszőke diák. – Gyere kosarazni!

– Kösz, Merlin, de most nem! Oksát várom.

Nem annyira türelmetlenségében, mint inkább unalmában Gus megtapogatta a tarisznyát, melyben valami kerek és puha dolgot érzett. A Bömbölény... Remélhetőleg csöndben marad. Mintha csak olvasott volna a gondolataiban, a muris kis jószág azonmód megszólalt:

– Ne nyugtalankodjék, fiatalúr! Vezérelvem az önuralom, merthogy az őrzöngés és az álcázás nemigen fér meg egymás mellett.

Gus elmosolyodott e szokatlan jelmondat hallatán.

– Na jó, Oksa... Mi a nyavalyát csinálsz ennyi ideig? – dűnnyögte magában pár másodperc múlva.

– Jelentem, a Fiatal Kegyes pillanatnyilag az első emeleti mosdóban tartózkodik, ötvenhat méterre ettől a helytől, észak-északnyugati irányban – jelezte fojtott hangon, szolgálatkész az aprócska lény.

Gus megborzongott. Aggódott, hogy valaki esetleg fültanúja lehet ennek a különös beszélgetésnek. Ám mindenki azzal volt elfoglalva, hogy kiadja magából a fáradt gőzt, senki nem figyelt rá. A fiú végül feltápáskodott, és ő is elindult a lépcső felé.

Ahogy végigment a kihalt folyosón, csak az udvarról tompán felszűrődő zsvajt és léptei kongó dobbanását hallotta. Furcsa érzése támadt, hirtelen eszébe jutottak a négy hónappal korábban történt szörnyű események. Maga előtt látta a sebesült Oksát, az ördögi McGraw-t, a szerencsétlenül járt Cardiodolora tanárnőt... A labor előtt elhaladva nem tudta megállni, hogy ne vessen rá egy pillantást. Ebben a pillanatban énekszó ütötte meg a fülét. Sírásra emlékeztető szomorú és lassú ének. Meghökkenve nyomta le a kilincset: a labor nyitva volt. Gus belépett és körülnézett. Senki nem volt odabenn, a sírást azonban most is hallotta, mintha valaki hozzá egészen közel nyöszörögne. Kinyitotta Oksa tarisznáját: a Bömbölény nyugodtan gubbasztott benne, nem tőle származott a hang.

– Mit jelentsen ez? Mi ez?

Magához szorította a tarisznát, és körbejárta a termet. Bekukkantott minden pad alá, kinyitotta a lomtár ajtaját,

majd a nagy szekrényt is. Sehol semmi... A szelíd és szív-
szaggató siránkozás azonban továbbra is a fülébe csengett.
Abbahagyta a keresgélést, és lecövekelt a helyiség köze-
pén, feszült figyelemmel lesve a legkisebb neszre. A sírás-
ból most már szavakat is kihallott, csak nem értette őket.

– Mit mond? ... És hol van? – hebegte, és fokozódó félel-
me ellenére fürkészőn körbepillantott.

– Itt vagyok, előtted – hallatszott a hang egyszerre kö-
zelről és mégis távolról –, segítségre van szükségem, gye-
re, szabadíts ki... *Kérlek!*

Oksa – még mindig nedves ingben – épp készült, hogy visz-
szamenjen az udvarra, amikor ködkürt visszhangját hal-
lotta.

– Hm... Mintha Gus mobilja lenne.

Amikor az első emeleti labor előtt elhaladt, a csengőhang
felerősödött, majd abbamaradt. Oksa megállt, várt néhány
másodpercig, majd elmosolyodott, amikor meghallotta azt,
amire számított: Darth Vader fojtott hangja jelezte, hogy
valaki üzenetet hagyott Gus hangpostafiókjában. Tehát
nem tévedett! Habozás nélkül benyitott a laborba és be-
lépett.

– Gus! Itt vagy?

Semmi válasz. Oksa körülnézett, a padok alá is beku-
kucskált. A barátja ugyan nem az a fajta volt, aki ilyesféle
tréfákat szokott űzni vele, de ki tudja, mi jutott eszébe.
Ekkor megpillantotta a padlón hányódó telefont.

– De hát mit keres itt a mobilja? – mormogta összevont
szemöldökkel.

Felvette a telefont, még egyszer nyugtalanul körbepil-
lantott, majd kisietett a teremből, hogy megkeresse a töb-
bieket az udvaron.

– Nem láttad Gust?

Zoé felnézett, és Oksa észrevette, hogy szép arcán gondterhelt árnyék suhan át. Zavarba jőve attól, hogy ok nélkül megijesztette barátnőjét, rögtön visszakozott:

– Nézd, milyen gyagyusz... Elhagyta a telefonját!

Majd a rá jellemző spontaneitással megragadta Zoé kezét, és már húzta is magával.

– Gyere, biztos vagyok benne, hogy valamelyik sarokban lapul! Mindjárt kiugrasztjuk a nyulat a bokorból!

Amióta Zoé náluk lakott, Oksa megtapasztalta, mekkora boldogság, ha az embernek van egy barátnője. Egy igazi barátnője. A száncalom, amit Zoé sanyarú sorsa ébresztett benne, hamarosan őszinte és kölcsönös vonzalomnak adta át a helyét, ami mindkét lányt egyaránt meglepte. Immár súlyos titok kapcsolta őket össze, barátságuk sziklaszilárd volt.

– Ezért még számolunk... – füstölgött Oksa.

A két barátnő jó félórás hiábavaló keresés után visszaért oda, ahonnan elindult, méghozzá sokkal nyugtalanabban, minthogy azt megvallották volna egymásnak. A délután a végéhez közeledett, a diákok kezdtek elszivárogni az épületből.

– Haza kellene szólnod – vetette fel Zoé. Homlokát mély redő barázdálta, ami tovább fokozta Oksa aggodalmát.

Amikor Pierre Bellanger és Pavel Pollock megjelent az iskola udvarán, a két lány nyugtalansága megtízszereződött. Újra elkezdték átkutatni az épületet, a pincétől a padlásig mindenhová benéztek, egyre fokozódó lázas izgalommal.

– Azóta se ért haza, és hozzátok se ment – csukta össze a mobilját Pierre.

Végül a portás bezárta a Saint Proximus súlyos kapuit, és ekkor be kellett látniuk a nyilvánvalót: GUS ELTŰNT! Oksa és Zoé könnyben úszó szemmel nézett egymásra. Az utóbbi hónapok nyugalma nem tartott sokáig...

A Számkivetetteket letaglózta a hír. A tiszteletet parancsoló, különös megjelenésű svéd házaspár, Brune és Naftali Knut, valamint Dragomira bátyja, Léomido szolidaritásuk jeleként hamarosan megérkeztek Pollockék házába. Már rég besötétedett, az amúgy is nehéz légkör még nyomasztóbbá vált. Pierre aggodalomtól elgyötört arccal támogatta feleségét, Jeanne-t, aki egyfolytában csendesen sírdogált. Dragomira odalépett hozzájuk, és a karjába zárta őket, kereste a szavakat, melyekkel megnyugtathatná vagy megvigasztalhatná őket. De egyetlen ilyet sem talált. Pavel Marie kerekese széke mögött állt, szemét Oksára függesztette. Érezte, hogy a szorongás alattomos méregeként árad szét a lelkében.

– Talán értesíteni kellene a rendőrséget – szólalt meg rekedt hangon Oksa.

– Nem, Oksa, az lehetetlen! – felelte Abakum, a Számkivetettek védelmezője. – Amúgy is tudjuk, mit mondanak ilyenkor: hogy bizonyára megszökött...

– Gus nem az a fajta, aki megszökik! Őt elrabolták! – kiáltotta kétségbeesetten Jeanne.

„De kicsoda?” – tette fel magában mindenki a kérdést anélkül, hogy hangosan ki merte volna mondani.

Egyedül Oksa vette a bátorságot:

– Gondoljátok, hogy egy Hitszegő lehetett? Bizonyára nem Orthon McGraw az egyetlen, aki kijutott Édéfiából... Honnan tudhatjuk, hogy rajta kívül nincsenek mások is?

Mindannyian szinte hálásan néztek rá. Az összes lehetőség közül ez tűnt a legkíváncsúbbnak. Ebben az esetben

ugyanis Gus afféle csereeszköz lesz, és addig biztosan nem esik baja, míg meg nem kezdődnek a tárgyalások. De mi van, ha nem egy Hitszegő volt? Ebbe jobbnak látták bele sem gondolni.

Egész éjszaka virrasztottak, szemüket a bejárati ajtóra szegezve, telefonjukat a kezük ügyében tartva, és ezernyi teóriát meg hipotézist állítottak fel. Hajnali öt óra tájban történt, hogy Oksa, amikor leroskadt a testileg-lelkileg kimerült Zoé mellé egy kanapéra, valami olyat fedezett fel, amiből esetleg ki lehet indulni. Magánál tartotta Gus mobilját, és már századszor hallgatta meg az utolsó üzenetet, ami beindította azt a hangjelzést, amire felfigyelt. Jeanne üzent benne a fiának: „Gus, nem tudlak elérni. Apád egy óra múlva megy érted. Nemsokára találkozunk, szia!” Oksa – csodálkozva, hogy miért is nem jutott eszébe ez hamarabb – alaposan megvizsgálta, mit vehetett fel a barátja. Az üzenetek között semmi érdekeset nem talált. A képek között azonban valami különösre bukkant: pontosan az édesanyja üzenete előtt – a telefon időjelzése ezt megerősítette – Gus egy furcsa fényképet készített.

– Ezt nézzétek!

Oksa megmutatta a többieknek a telefon kijelzőjén megjelenő aprócska képet.

– Mi a csuda lehet ez?

Pavel azon nyomban bekapcsolta a számítógépét, hogy kinagyítsa a képet, a többiek köré gyűltek. Amint megjelent a kép, Zoé felkiáltott:

– De hiszen ez a nagyanyám! Reminiszcencia!

– Biztos vagy benne? – kérdezte Dragomira.

– Igen!

Valamennyien a képernyőre meredtek: egy festményen egy hetven év körüli asszony látszott, pontosabban csak a

felsőteste. Egyenesen maga elé nézett, halványkék szeme kétségbeesést és félelmet tükrözött. Sötét ruhába öltözött alakja karcsú volt, arca szívbe markoló szánalmat ébresztett.

– Igen, ez a nagyanyám... – ismételte meg Zoé, fáradtságtól és felindultságtól fátyolos hangon.

Dragomira és Abakum döbbenten nézett össze. Hirtelen a megértés szikrája villant a szemükben, és még mindig egymásba fonódó tekintettel, egyszerre kiáltottak fel:

– A BEKÉPEZÉS!

Akit senki sem várt

Gus bizonytalan egyensúllyal imbolygott a festmény belsejét képező szüette párkányon. Néhány perccel korábban még a Saint Proximus College természettudományi tantermében volt, az előtt a különös festmény előtt, melyből fájdalmasan és felkavaróan szomorú hang áradt. Az elmosódott portré magába szippantotta, mozgó visszfényei elnyelték. Igen. Bármilyen hihetetlennek tűnik is, így történt. És most a másik oldalon van, belül, félelemtől dermedten áll a talpa alatt málladozó faperemen.

– A festmény... – motyogta. – Bekerültem a festménybe!

Csupán egy sötét és mozdulatlan tömeget tudott kivenni maga előtt, ami szörnyű rettegéssel töltötte el. A kép kerete gigantikus méreteket öltött, a fiú egészen kicsinek érezte magát. Óvatosan hátrafordult, és kicsavart testtel a kifeszített vászon felé nyúlt, hogy megtapogassa. Ha egy kis szerencséje van, ahogy bejutott, úgy ki is tud menni, és megszabadul ettől a rémálomtól. Ujja hegyével megérintette a vásznat és csalódottan felnyögött: az fagyos ködfátyollá vált, amit éppúgy nem lehetett megragadni, mint a hűtőkamrában gomolygó hideg párárt.

– Van itt valaki? – kérdezte, a szavak nehezen törtek elő a torkából. – Hallanak engem?

A hangja furcsán tompa volt, mintha egy párnázott falú helyiségben lenne. Még soha nem tapasztalt ehhez fogható csöndet. Érezte, hogy a fapárkány egy darabja letörik a súlya alatt és leesik. Fülét hegyezve türelmetlenül hallgatózott, mikor ér véget a fadarab zuhanása, amiből kikövetkeztetheti, milyen magasan van. Hosszú, végtelennek tűnő másodpercek sora telt el anélkül, hogy a legkisebb zaj is a fülébe jutott volna. Az, ami Gus lába alatt húzódott, feneketlennek tűnt. A fiú nyelt egyet, a hátán és a homlokán csípős, jéghideg veríték csorgott végig. Egy csepp a szemébe hullott, elhomályosította a látását. Ösztönös mozdulattal az arcához emelte a kezét, hogy megdörzsölje a szemét, ettől kibillent az egyensúlyából. Az, amitől tartott, bekövetkezett: hiába hadonászott a karjaival abban a reményben, hogy valamiben megkapaszkodhat, kétségbeesett üvöltéssel a mélybe zuhant.

A zuhanás végtelennek tűnt, mintha csak megállt volna az idő. Gus teste teljes sötétségben merült alá valami ismeretlen végcél felé, a fiú a legkisebb mozdulatra is képtelen volt. Tudta, hogy zuhan, de ennek semmilyen hatását nem érezte. Egyfajta erőteljes, mégis könnyed nehézkedéssel süllyedt lefelé, úgy hullott alá, mint súlytalan tollpihe, amit elengednek, és az hosszú lebegéssel éri el a talajt. Fejjel lefelé esett? Vízszintesen? Függőlegesen? Képtelen volt megállapítani, egyszerűen nem érzékelte a saját testét. Jóllehet ez fantasztikus élmény volt, Gus továbbra is borzasztóan meg volt rémülve. Lehet, hogy már nem is él? Lehet, hogy valamiféle fekete lyukban kering, ami rabul ejti az idők végezetéig? Szeme riadtan kerekedett ki erre az iszonytató eshetőségre.

Végül érezte, hogy egy dunnapuhaságú felületre huppan. Páni félelmében visszatartotta a lélegzetét és hunyorgva próbálta tekintetével átfúrni a sötétséget. Sosem látott még ilyen mély feketeséget. Talán az alvilágban lehet ilyen... Bársonyos volt ez a sötétség, de annyira áthatolhatatlan, hogy szinte szilárdnak tűnt. Gus felve nyújtotta ki a kezét, minden pillanatban azt várta, hogy az ujjai beleütköznek valamibe. Egy falba. Egy ajtóba. Egy arcba! De nem volt ott semmi más, csak az iszonytató és sűrű üresség. Szeme nyugtalanul fürkészte a koromsötét éjszakát. Hamarosan foszforeszkáló kis kék buborékokat fedezett fel, amelyek a szájából szökkentek ki, mintha csak testet öltött volna a lélegzete. Erőteltjesen fújta ki tüdejéből a levegőt, és a meglepő feltételezés igazolást nyert: különféle méretű buborékok libbentek fel, majd foszlottak semmivé. A fiú zaklatottan kezdte újra a vizsgálódást. Néhány perc múlva lassú pulzálást vett észre, amely mélylila, halvány kisüléseket bocsátott ki magából. Az alvilág szíve lenne? Megborzongott. „Ne gondolj ilyesmire! – mondta magának rémülten. – A sötétségnek nincs szíve!”

Minden irányban körbepásztázott a szemével, de semmi mást nem tudott kivenni, csak a ritmikusan meg-megremegő érzetet. A sötétségnek bizonyára nincs szíve, ennek ellenére igen elevennek látszik! Gus összeszedte minden bátorságát és felállt. A lába rogyadozott, a foga folyamatosan vacogott, de erősen tartotta magát, és nekivágott a sűrű éjszakának.

A sötétség fokozatosan oszlani kezdett. Fényfoszlányok hatoltak le egy természetellenesen mályvaszínű égboltról, alkonyi világosságot derítve a Gust körülölelő erdőre. A fiú semmilyen mozgást nem érzékelt, mintha az élet minden formája hiányzott volna. Megcsóválta a fejét, feszélyezte

ez a nyugtalanító mozdulatlanság. Semmi nem rezdült, mintha még a levegő is megdermedt volna. Összehúzta a szemét, majd néhány másodperc múlva sápadtan és megrendülten roskadt le egy gigantikus fa tövébe, és a kezébe temette az arcát.

– De hát mi történik velem? – nyögte hevesen kalapáló szívvel. – Mit jelentsen ez?

Hátradobta a szemébe lógó fekete tincset, majd ideges mozdulattal a füle mögé igazította. Olyan érzése volt, mintha forró kátrányhoz hasonló ragacsos massa áradna szét egész testében és lelkében. A füle úgy zúgott, mintha egy egész méhkas költözött volna az agyába. A félelem valósággal megbénította, alig mert levegőt venni, mozdulni még kevésbé. Mégis hol lehet? Egy másik dimenzióban? Egy párhuzamos világban? Édéfiában, az Elveszett Hazában? Egyedül abban volt biztos, hogy beleesett egy *festménybe*, és hogy nem halt meg, hiszen érezte, hogy dobog a szíve.

Több percre beletelt – vagy akár órákba, ki tudja? –, mire valamelyest megnyugodott.

Amióta egy titokzatos jegy tűnt fel Oksa köldöke körül, Gus élete nem volt más, mint hihetetlenebbnél hihetlenebb kalandok szövevénye. Viszontagságok sorozata. Titkok özöne. És főként bajok áradata, amelyek mögött ugyanaz a személy állt: Orthon McGraw. Az eleven lidércnyomás. Minden veszély megtestesülése. Csakhogy McGraw halott. Abakum, a Tündérember többmilliárdnyi részecskévé robbantotta szét, amikor ráküldte a könyörtelen Nullifikátor granult. Gus a saját szemével látta.

És mégis McGraw miatt esett most csapdába. Jól emlékezett rá, amikor a gyalázatos tanár felakasztotta ezt az átkozott képet a Saint Proximus laborjának a falára. Oksa aznap – is – mindent megtett, hogy képességeit felhasználva kihozza a professzort a sodrából. Gus megborzongott

erre az emlékre. Figyelme ismét az erdő felé fordult. Hátát még mindig az irdatlan nagy fának vetve, amely mintha hozzáidomult volna a testéhez, figyelni kezdte a körülötte elterülő mozdulatlan erdőt. Szörnyűségesnek tűnt. Mint ha a hatalmas fák rémséges magasságukból fürkésznék, és arra készülnének, hogy rádőlnek. Ezeknek a kolosszusoknak a lombozata jóval a fölé magasodott, ameddig az emberi tekintet elhatolhatott. Gust hirtelen erős szédülés fogta el, lesütötte a szemét. A gigászi fák tövében ösvény kanyargott, melyet különös formájú és színű növények szegélyeztek. A fiú pillantása a legközelebbin állapodott meg: a tapadós szőrökkel borított hosszú szár végén cikornyás virág ült, izzóan vörös, finom szirmai azt a benyomást keltették, mintha bármelyik pillanatban lángra lobbanhatnának. Mellette egy másik elképesztő növény terpeszkedett. A többinél zömökebb volt, voltaképpen egy futball-labda nagyságú neonkék gömb, amely közvetlenül a földön feküdt, s nyolc hosszú szár nőtt ki belőle, amitől úgy festett, mint egy kövér medúza. De nem a fák mérete, vagy a növények formája volt itt a legkülönösebb. Hanem a sűrű lombozaton átszűrődő fény. Ez a fény ugyanis sötétnek tűnt! Mindenfelől mélylila sugarak törtek elő, mintha az égen egy hatalmas fekete nap ragyogna. Az egyik sugár Gus lába elé tűzött. Kinyújtotta a kezét, és a sugár úgy hatolt át rajta, mintha átlátszó lenne!

– Húúú... – mormogta.

A kezéből könnyű, csillogó por szóródott ki és alig hallható pattogással a mohára hullt. Amióta ebben az erdőben kötött ki, ez volt az első zaj, amit hallott. Aztán újra csönd telepedett a helyre, megdermesztve a levegőt és az élet minden formáját. Gus nekidőlt a fának, de azonnal el is húzódott: a törzs *lággyá* vált! Óvatosan hátrafordította a fejét, és elhűlve látta, hogy a kéreg szokatlan küllemű,

mintha felületét a barna és az arany mindenféle árnyalataiban pompázó szirmok alkotnák. Lassan, óvatos aggodalommal felállt, mintha a fa egy állat lenne, amit nem akar megijeszteni. Ujja hegyével megsimította a különös kérget. Lenyűgöző érzés volt. A törzs minden egyes pikkelye olyan hihetetlenül puha tapintású volt, mint a legselymesebb bőr. Gus közelebb lépett, ellenállhatatlan kísértést érzett, hogy arcát ebbe a különös anyagba fúrja.

A kéreg ekkor vibrálni kezdett, s alig hallható nesz közepette egy fantasztikus pillangóraj vált ki belőle, és repdesni kezdett a fiú körül. Gus nem hitt a szemének: az egész fatörzset ezer és ezer pillangó alkotta! Abban, amit ő szirmoknak nézett, valójában semmi növényi nem volt. A pompás rovarok pokoli kört alkotva egyre nyugtalanítóbban keringtek körülötte. Gusnek még sosem volt része ilyen lélegzetelállító látványban. Szemét nem tudta levenni a pillangók táncáról, agya megtelt az ütemesen összehaveródó finom szárnyak surrogásával. Nem kerülte el a figyelmét, hogy a kör egyre szorosabbra zárul körülötte. A rovarok egyre gyorsabban és egyre közelebb köröztek. A megrettent Gus hátrabukott a ruganyos mohán. Érezte, hogy a rémület egy újabb hulláma a maradék bátorságától is megfosztja.

– Hagyjátok abba! – rebegte, és kinyújtotta a kezét, mintha el akarná magától taszítani a pillangórajt.

Ekkor egy óriási koromfekete lepke kivált a körből és egészen közel repült hozzá, olyan közel, hogy meglegyintette az arcát, ahogy csapkodott a szárnyával. Gus megremevedett, visszafojtott lélegzettel kancsalított, hogy a rovar ne kerüljön ki a látóteréből. Néhány másodperccel később a pillangó visszatért a körbe, és a raj könnyed remegéssel ellibbent a mályvaszín égbolt felé.

Gus lassan kezdte összeszedni magát. Öklére támaszkodva éppen feltápászkodni készült, amikor valamit érzett a keze alatt. Valamit, ami mozgott. Ami mocorgott. Ami kapálózott. Valami elevent! Hát már sosem lesz ennek vége?

– No de illet! Nem tudna vigyázni?! Felhívom rá a figyelmét, hogy mindjárt agyonnyom!

A hang a földből jött! Gus üvöltve ugrott talpra.

– Tessék, hogy nézek most ki! – szólalt meg ismét a hang.

Gus pánikba esett, egyetlen vágya volt: menekülni innen! Mielőtt azonban egy lépést is tehetett volna, a lába köré béklyóként tekeredett egy gyökér. Egy nem éppen mindennapi gyökér, a talajból kibukkanó végén ugyanis egy kis fej imbolygott! Körös-körül az erdő mintha egyszeriben életre kelt volna, mintha már nem tartotta volna vissza a lélegzetét. A levelek lengedeztek a fákon, a moha fölemelkedett és lesüppedt, mintha lélegezne. De Gus mindezt észre sem vette, annyira hihetetlen volt a szeme előtt játszódó jelenet. A hosszú gyökér végén izgó-mozgó kis fej méltatlankodva bámult rá. Hirtelen füttyentett egyet, mire újabb fejben végződő gyökerek kezdtek gesztikulálni a fa tövében. Az, amelyikre Gus rátenyerelt, közelebb jött, és a fiú alaposabban megnézhetette: az öklömnyi méretű, sem teljesen emberi, sem teljesen állati arcocska egy szeplős kislány és egy huncut szemű mókus valószínűtlen kereszteződésére emlékeztetett. A kíváncsi, de jóindulatú kobak szemügyre vette, megszimatoalta és apró fogacskáival megráncigálta a fiú fehér ingének alját. Hirtelen éles hangon kifakadt:

– Ajjaj! Nem fog örülni!

A többi fej izgatottan fészkelődött a gyökere végén, ideges moraj támadt, melynek okát Gusnak nem sikerült megfejtenie. Minden kis szem a mályvaszín égbolt felé fordult egy közeledő madár fenséges szárnyalását követve. Majd

amilyen gyorsan előbukkantak, a gyökerek és rajtuk a fejek ugyanolyan hirtelen vissza is húzódtak a talajba, és Gusön egyfajta kellemetlen hitetlenség vett erőt. A madár egyre közelebb ért, most már látszott, hogy egy fényes fekete tollú, pompás holló. Amint a fiúval egy magasságba ért, prüsszkölt egyet, undorító nyálat köpködve szanaszét aranyszín csőréből. Majd leereszkedett, morgolódva behúzta hosszú szárnyait és megvető tekintettel meredt Gusre. A döbbszent fiú hagyta, hogy közelebb jöjjön, olyan közel, hogy a madár akár meg is csíphette volna a csőrével. Ekkor a holló meglepődve hátralépett.

– Ki maga? Mit keres itt? – károgta szigorúan, mire a csőréből fekete páragomoly tört elő.

– Ööö... nem tudom... – felelte Gus.

– Nem tudja, hogy kicsoda? – feleselt a holló. – Én mindenestre tudom, hogy ki nem!

– Nem... Vagyis igen... Tudom, hogy ki vagyok! Gus Bellanger – felelte a fiú, akit zavarba hozott ez a fogadtatás. – Azt viszont tényleg nem tudom, mit keresek itt. És ön? Ön talán tudja?

– Nyilvánvalóan beképezték! – válaszolta ingerülten a madár. – Csakhogy maga egyáltalán nem az, akit vártunk!

A holló sóhajtott egyet, újabb fekete párafelhőt böffentve.

– Ennél rosszabb már nem is történhetett volna... – tette hozzá leverten.

Nyugtalanító vallomások

– **B**eképeztek? – ismételte meg a szót megrökönyödve Gus. – De hát mit jelentsen ez? Mit tettem?

A holló bosszúsan felnyögött. A tolla felborzolódott, jeges csöppecskék záporoztak belőle szanaszét.

– Hogy ön? Semmit! – felelte csipetnyi nehezteléssel. – Ő a hibás! Ő tehet róla!

– Kiről beszél?

– Hát természetesen arról, akinek be kellett volna képeződnie! – vágott vissza a madár. – Ő a felelős a Szívbúvár kómájáért!

– Beképezés? Szívbúvár? – kérdezett vissza tanácstalanul Gus.

A holló elfordította a szemét, látszott rajta, hogy heves felindultság vesz rajta erőt, közel áll a síráshoz.

– A téves Beképezés óta a Szívbúvár alá van vetve a Rossztevőknek – folytatta, válasz nélkül hagyva Gus kérdését. – Minden támpont elveszett, a Beképezés megfosztott eredeti lényegétől és céljától.

– Egy szót sem értek ebből... – sóhajtott Gus. – Magyarázza el, kérem!

– A Szívbűvár a Beképezés forrása – emelte rá újra a tekintetét a holló. – Amióta az, akit be kellett volna képezni, összezavarta a folyamatot, a Rossz emészti a Jót és uralja a világot. Ebből a Rosszból születtek a Rossztevők. Minden bölcsessége ellenére a Szívbűvár nem tudta megakadályozni a születésüket és a szaporodásukat. Járványként terjednek és egyre nagyobb erőre kapnak, abból táplálkoznak, ami eleven és halandó.

– És mit lehet tenni? – kérdezte nyugtalanul Gus.

– Egyedül az tudja megsemmisíteni a bennünket elárasztó Rosszat, megfizetve az adósságát, akinek be kellett volna képeződnie, ugyanis ez a Beképezés neki volt szánva. Ám ha ő nem jön el, létezik egy szélsőséges megoldás: a Szívbűvár elpusztítása. Szánom őt, hiszen ő nem azonos a Rosszal, és sajnálom, hogy nem lehetek segítségére, de muszáj elrejtőznöm, hogy megmeneküljek a Rossztevőktől. Ha én meghalnék, itt senkinek nem lenne esélye a túlélésre.

– És én mit tehetek ebben a helyzetben?

– Attól tartok, azt kell mondanom, nagy veszélyeknek lesz kénytelen kitenni magát, hogy visszatérhessen a saját világába. Egyetlen olyan mágia van, amelynek hatalmában áll hazajuttatni önt: a varázsfőzet mágija. Itt hagyom ön mellett a Felderítőmet – bökött a csőrével a fekete pillangó felé. – Meg kell találnia a Szívbűvár Szentélyét, ami a Rossztevők hűbértokává vált, valahol a Nagy Kőfal területén, egy erődítmény legmélyén, amit olyan átkok védenek, amit sem ön, sem én még csak elképzelni sem tudunk. De ez majd a segítségére lesz!

Azzal a karmával leakasztott a nyakából egy picike fiolát, és odanyújtotta Gusnak.

– Mi ez? – kérdezte a fiú, ide-oda forgatva az üvegcsét. – Mit kell tennem?

– Ha a Rossztevők minden ármánykodása ellenére eljut a Szívbúvárig, használja fel ezt a bűvös folyadékot, amit a Kortalan Tündérek készítettek. Ez lehetővé teszi a Szétbontás Mágiáját, melynek hatalmában áll elpusztítani a Szívbúvárt. Elég, ha egy csepp vért kever a fiolában lévő varázssos lébe, akkor egyszer s mindenkorra megmenekül ebből a csapdából.

– De miért nem pusztítja el ön a Szívbúvárt? – kérdezte Gus. – Ön sokkal erősebbnek látszik, mint én!

– Erősebb vagyok önnél, persze. Csakhogy én nem vagyok ember, és ez a varázslat csakis embervérrel működik. A szerencse legyen önnel, fiatal barátom! A legközelebbi találkozásunkig...

Azzal a holló egy utolsó fekete párabuborékot fújt, kiterjesztette a szárnyait és felrepült. A beszélgetés véget ért. Gus néhány pillanatig még követte a szemével, amíg szinte teljesen el nem tűnt a mályvaszínű égen.

– Jöjjön vissza! Kérem! – üvöltött hirtelen utána. – Ne hagyjon így itt!

Mintha a holló röpte lassult volna. Aztán már tisztán látszott, hogy visszafordul. Néhány szárnycsapással ismét a fiú előtt termett, és olyan vészjósló káromogást hallatott, hogy Gus beleremegett.

– Adjon nekem valami támpontot! – könyörgött a mádárnak. – Mondja meg, mit kell tennem!

– Már így is túl sokat mondtam – ellenkezett a holló. – A Beképezésnek meg kell őriznie lényege titkát. Ugyanakkor megértem a helyzet szokatlan jellegét, ezért adok önnek némi útmutatást. Jól figyeljen, mert ennél többet nem mondhatok:

*A Vissza-nem-térés Erdejének kijáratát
csak úgy érheted el,*

*ha minden lelket ugyanazon cél vezérel.
Azután vigyázni kell,
nehogy az Üresség kerítse hatalmába az Életet.
Hogy ezt elkerüld,
gyorsaságra és erőre lesz szükséged.
Az Életet aztán könyörtelen erők fenyegetik majd újra,
melyek a levegő mélységeiből jönnek elő.
Majd a hőség és a szomjúság uralma jó el,
amikor a hasadékokból tör elő a rettenet.
Végül a Nagy Kőfal szívének mélyéből megnyílik az út Kint felé.
De vigyázni kell a Rossztevők végzetes erejével,
akik az Élet felett uralkodnak,
kezükből tartva a Halál hatalmát.*

Majd Gus reakcióját meg sem várva, szélsébesen elszállt. A fiú tanácstalan aggodalommal fordult meg, hogy kifaggassa a fekete pillangót. De hiába kereste, az is eltűnt: Gus újra magára maradt. Visszagondolt arra, amit a holló az imént mondott neki. Ha ki akar jutni a képből, egy olyan küldetést kell végrehajtania, ami lehetetlennek tűnt számára. A kapott útmutatás az égvilágon semmit nem segített, legfeljebb azt tudta meg belőle, hogy igen nehéz időknél néz elébe. Az Életet hatalmába kerítő Üresség? Könyörtelen erők? A Rossztevők végzetes hatalma? Hát ő távolról sem az a fajta, aki alkalmas egy ilyen kalandra! De hát van más választása? Nyilvánvalóan nincs, ezzel tökéletesen tisztában volt. Ha kudarcot vall, örökre elveszik, elpusztítják a Rossztevők.

Újra körbenézett. Más körülmények között voltaképpen tetszett volna neki ez a hely. Minden olyan grandiózus volt! Az erdő mély nyugalma azonban szemernyi sem

csillapította az ő nyugtalanságát. Óvatosan elindult a sötét aljnövényzetben, ügyelve arra, hogy ne taposson rá egyetlen szunnyadó növényre sem. Egyenesen tört előre a fekete oszlopként meredező fák labirintusában. Ahogy egyre mélyebbre hatolt a gigantikus törzsek között, úgy lett egyre sűrűbb az erdő. Körülötte a moha bágyadt lélegzéssel hullámozott, a fák levelei szelíden lengedeztek, valami különös szél ringatta őket, mely mintha magukból a levelekből eredt volna, hogy aztán bele vesszen az égbe. Ám amikor Gus megtorpant, minden úgy megmerevedett, mint valami fényképen. A növények tökéletes mozdulatlanságba dermedtek, mintha csak visszafojtották volna a lélegzetüket, hogy jobban szemmel tarthassák. Ami még ijesztőbbnek tűnt, mintha közvetlenül megszólították volna...

– Be fogok dilizni... Van itt valaki? – próbálkozott tétován.

Teljes volt a csönd. Ellenben minden, ami a teste belsejében zajlott, felerősödve hallatszott, tovább növelve a szorongását: az ereiben olyan dübörgéssel keringett a vér, mintha egy autópályán lett volna csúcsidőben. A szíve minden egyes dobbanása gongütésként hatott, a tüdeje úgy fújtatott, mint valami szörnyű mozdony. Üres gyomra hirtelen felmordult, a tompa korgás egy távoli vihar morájára emlékeztetett. Gus elszörnyedt ettől a zsigerei mélyéről jövő szokatlan lármától.

– Van itt valaki? – ismételte meg immár üvöltve. – Felleljenek, kérem!

A fiú a kimerültségtől és a szorongástól leroskadtt és teljes hosszában elnyúlt. A talaj olyan pihés volt, mint valami szőrme, de az általa kínált kényelem és végtelen fáradtsága ellenére Gus nem merte vállalni a kockázatot, hogy elaludjék.

– Meg fogok döglenni itt egyedül... – mondta a fogát csikorgatva. – Először is éhen fogok veszni – tapogatta meg a hasát. – Sosem hittem volna, hogy ilyen nyomorultul fogom végezni. Baromira lehangoló...

Egy darabig így maradt, elnyúlva, és átengedte magát a gyötrő gondolatoknak. Ahogy eszébe jutottak a szülei, könnyek szöktek a szemébe. Viszontlátja-e őket még valaha? Biztosan majd' beleőrülnek az aggodásba. És Oksa? Meg a Számkivetettek? Nyilván minden tőlük telhetőt megtesznek majd, hogy kiszabadítsák ebből a rémálomból... Bíznia kell bennük. Ösztönösen magához szorította Oksa kis tarisznyáját, ami még mindig a vállán volt. Valami megmoccant benne! Kinyitotta: a Bömbölény – barátjánőjének személyes, eleven riasztóberendezése – bukkant elő belőle, elképedt ábrázattal.

– Bömbi! – kiáltott fel Gus. – Ha tudnád, mennyire örülök, hogy újra láthatok egy barátot!

A Bömbölény kimászott a táskából és ide-oda hintázott keljfeljancsiszerű testén.

– A Fiatall Kegyes barátja roppant kedves – mondta elpirulva.

– Tudod, hol vagyunk?

Gus abban reménykedett, hogy a pontos helymeghatározás szakértője most is valami támponttal fog szolgálni.

– Egyvalami bizonyos: Nagy-Britanniában vagyunk, Londonban, fiatalúr. Közép-közép-nyugati irányban, egészen pontosan a Bean Streeten, a Saint Proximus College-ban, az első emeleten, a főlépcsőtől számítva a harmadik teremben, az északi falon, másfél méterre a padlótól, két méter tizenöt centire a nyugati saroktól, hat méter negyvenkét centire a keletitől.

– Ööö... igen... – dünnyögte csodálkozva Gus. – Mit gondolsz, ennél pontosabbat is tudnál mondani? Hol vagyunk

egészen *konkrétan*? – mutatott széles karmozdulattal az őket körülvevő erdőre.

– Hát a festményben, fiatalúr! – felelte izegve-mozogva a Bömbölény. – A festményben, ami harmincnyolc centiméter magas és huszonöt centiméter széles. Ettől pontosabbat nem tudok mondani, ne hibáztasson érte, kérem. Nem látom a négy égtájat, nem érzékelek se magasságot, se mélységet. A távolság, az idő és a méretek itt nem léteznek, a légkör azonban nem ártalmas...

– Igen, vettem észre... – mormogta Gus.

– Több egymás feletti szint létezik. Nem is... – helyesbített a Bömbölény. – Nem egymás fölött vannak. Egymásban.

– Mint a Matrjoska-babák?

Az aprócska jószág bólintott, aztán megfordult, és viszsza bújott a tarisznya rejtekébe. Gus egy kis ideig csendben gubbasztott, még a korábbinál is kételkedőbben és elkeseredettebben; tekintete beleveszett az erdő aljának néma homályába.

– Ugyan, ugyan, fiacskám, nem szabad így nekibúsulnod...

Gus összerezett és felkapta a fejét. Szemét végigjáratta a földön, a fejben végződő gyökeret kereste, amivel nemrégén azt a furcsa társalgást folytatta. A fa tövében több növény is csoportosult, és mintha mind őt bámulta volna. Egyikük, amelyiknek a tetején egy hatalmas bolyhos gömb ült, a bogyók felé hajolt és valamit sugdosott nekik, amit Gus nem értett.

– A siker kulcsa gyakran a bizalom és a kitartás – szólalt meg ismét a hang.

Gus tekintetét ekkor egy sziluett vont a magára, ami nem messze tőle, az erdő alja árnyékában állt. A hang ismerősnek tűnt, már hallotta egyszer. De hol?

– Ne félj! – folytatta a hang. – Nem szabad félned.

Gus összekuporodott, felkészült a legrosszabbra. Az elmosódó sziluett helyett most már egy asszonyt látott, aki ekkor lépett ki az erdőből. A fiú szeme kikerekedett, döbenten ismerte fel azt, aki immár lassú léptekkel közeledett felé: az a nő volt, akit a festmény ábrázolt, az aki ebbe az átkozott csapdába csalta! Ott állt előtte és titokzatosan mosolygott rá.

A Beképezés

Oksa és Zoé aggodalommal vegyes csodálkozással nézett össze. Velük szemben Dragomirát mintha a rosszullét kerülgette volna. Sápadtan, lázas tekintettel ragadta meg Abakum kezét, és erősen megszorította.

– A Beképezés... – suttogta fájdalmasan.

Abakum mély levegőt vett, és szemét lehunyva simogatni kezdte rövidre nyírt szakállát. Amikor újra kinyitotta a szemét, az arca erős megrendülést tükrözött, ami nemigen nyugtatta meg azokat, akiknek sejtelmük sem volt arról, mi lehet a „Beképezés”. Ha a Tündérember ennyire gondterhelt, akkor a dolog igen súlyos.

– Ez képtelenség! – szólalt meg végül feldúltan Abakum.

– Azt még elfogadom, hogy Reminiszcenciát Beképezték, de Gus esetében ez lehetetlen!

– Azt akarod ezzel mondani, hogy a nagymamám... nem halt meg? – kapta fel a fejét Zoé.

– Annyi mindennel sújtotta őt a sors – suttogta Léomido.

– Előbb a Kedvestől-való-elszakítás, aztán a Beképezés... De hála istennek, igen, él...

– És Gus? – kockáztatta meg Oksa a kérdést, riadt pillantást vetve Pierre-re és Jeanne-ra, akiket szinte megbénított a rettegés.

A Számkivetettek tanácstalanul néztek össze. Senki nem mert megszólalni, mintha a szavak elviselhetetlen szenvedést okoznának. Szokás szerint Oksa törte meg végül a csendet:

– Ha Reminiszcencia *él a képben*, akkor Gus is, nem? – vetette fel élénken. – Ez logikus! Az utolsó dolog, amit Gus a Saint Proximus laborjában látott, pontosan ez a festmény. Lefotózta és közvetlenül utána eltűnt!

Mindenki a monitor felé fordult, amelyen Reminiszcencia portréja látszott.

– Ez a Beképezés, nem? – szólalt meg újra Oksa. – Gus be van zárva a képbe Reminiszcenciával!

A törékeny Jeanne feljajdult és megbillent a székén. Mellette a férje dühösen szorította ökölbe a kezét.

– Ez nem történhetett meg Gusszel – mondta remegve.

– De hát Reminiszcenciával is ez történt! – jegyezte meg Dragomira.

– Talán annak megvan az oka – kapcsolódott be Abakum.

– De Gus esetében ez csakugyan lehetetlen, higgyétek el!

– Miért? – csattant fel Oksa. – Neked is be kell látnod, hogy nem lehet szó másról!

– A Fiatal Kegyes szájából az igazság szólongat – szólt közbe kerekre düllesztett szemmel a Kelekotty. – A Számkivetetteknek be kell fogadniuk szívükbe eme bizonyosságot: a Fiatal Kegyes barátja a Beképezés áldozatául esett, ezen információ bár tragédiával telített, ám vitathatatlan jelleget ölt.

– Köszönöm, Kelekottyom – paskolta meg Dragomira az apró teremtmény sárga pihés buksiját. – Attól tartok, valóban szembe kell néznünk a tényekkel. Meg vagyok

döbbenve, hogyan fordulhatott elő ilyesmi... Valamelyikőtök esetleg tud rá valamiféle magyarázattal szolgálni? Naftali? Brune? Ti, akik a Pompignac Szolgái voltatok a Nagy Káosz előtt, ti ismeritek a Beképezést szabályozó törvényeket? Én annyira fiatal voltam még, amikor el kellett hagynunk édes hazánkat! Mindössze arra emlékszem, hogy kizárólag bírósági döntéssel lehetett Beképezésre ítélni azokat, akik valami súlyos vétséget vagy bűnt követtek el. Ez egyfajta bebörtönzés, nem?

– Ó, elvileg, igen – bólintott Naftali Knut, a hatalmas termetű, kopasz svéd. – De azért messze több mint egy egyszerű börtönbe zárás. A Beképezés egy erős, igen összetett varázslat. Éppen az összetettsége garantálja a megbízhatóságát. És éppen ezért állok teljesen elképedve a történetek előtt, barátaim.

– Mire célzol? – kérdezte Dragomira, összehúзва lázasan csillogó kék szemét.

– Arra, hogy ha becsúszik egy téves ítélet, a folyamat azon nyomban megszakad.

– Tehát akkor nem lehetséges bírói tévedés? – kérdezte Oksa.

– Nem – felelte torokhangon Naftali. – Hadd magyarázzam el! Megesik, hogy az emberek mohóságból, örületből vagy kétségbeesésükben bűnt követnek el. Édéfia társadalma a méltányosság és a harmónia fogalmaira épült, ami segített az embereket távol tartani ettől. Amikor megérkeztük Kintbe, itt egy olyan világot ismertünk meg, amely sokkal jobban hajlik a rosszra – legalábbis mi így éreztük –, ahol egyesek készek feláldozni a szabadságukat a vagyonért vagy a dicsőségért. Nem beszélve az államfőkről, akik homályos politikai vagy vallási indíttatásból képesek egymás torkának ugrani és veszedelembe sodorni a népüket. Mindannyiunkat megdöbbsentett, milyen kevés

értéket tulajdonítanak itt az életnek, Édéfiában ugyanis az élet volt a sarokkő, az szabályozta, az szervezte minden ember hétköznapijait. Mindazonáltal nálunk is akadt rá példa, hogy egyesek nem tulajdonítottak akkora jelentőséget ezeknek az alapoknak. Ahogy Kintben, Édéfiában is előfordult erőszak, összeesküvés, gyilkosság. Azzal a különbséggel, hogy nálunk az efféle cselekedetek rendkívül ritkák voltak.

– Legalábbis a Nagy Káosz – szólt közbe Oksa.

– Úgy van – ismerte el Naftali. – A Nagy Káoszban olyan szélsőséges erőszak szabadult el, amivel mindaddig nem találkoztunk. Egyáltalán nem voltunk felkészülve rá, hogy szembeszálljunk az efféle mértéktelenséggel. Ez volt a mi fő gyengeségünk, és alapvetően ez okozta a bukásunkat: a Jó és az Igaz nem tudott győzedelmeskedni a Rossz felett.

A tagbaszakadt svéd egy pillanatra elhallgatott, smaragdzöld szemével lefelé nézett, remegő kezére. Felesége, Brune idegesen forgatta hosszú ujjait ékesítő számos gyűrűje egyikét és bátorító pillantást vetett a férjére.

– Nagyon elképzelhető, hogy az ember nem is olyan jó, mint ahogy azt mi szeretnénk – folytatta Naftali. – Vannak persze olyanok, akik azok, ezt nem vitatom. Ám úgy tűnik, a jóság nem természetből fakad: az évek során alakul ki, öröklődik, sőt lehet, hogy úgy sajátítjuk el. Kintben való életem folyamán sokat töprengtem ezen: ebben a világban nem könnyű jónak lenni, mert minden arra irányul, hogy megrontsa a jóságot. Bentben ezt már időtlen idők óta tudják, ezért is alapult Édéfia a jótékonyság elveire, melyekhez az emberek idomultak. Az évszázadok során ezek az értékek továbbadódtak, ami azért is volt könnyű, mert az élet minden szintje úgy volt kialakítva, hogy ezeket részesítsék előnyben. De mint mondtam, a jóság a nagy többség erőfeszítései ellenére talán nem is olyan magától értetődő:

akadtak olyanok, akik erőszakos cselekedetekre ragadtatták magukat, mi több öltek is...

– Marpel... – mormogta Oksa. – Aki megölte Gonzalt, hogy ellopja tőle az Intemporentákat...

– Igen, Marpel jó példa – bölintott Naftali. – Vagy inkább rossz példa! Már gyermekként megátalkodott természete volt. Semmiféle erőfeszítésre nem volt hajlandó, legyen szó akár a társadalmunk megfelelő egyensúlyának fenntartásában való részvételről, akár a saját szükségleteiről való gondoskodásról: mindent másoktól várt el, anélkül hogy cserébe bármit is adott volna. Felnőttként elkezdett lopni, előbb csak suttyomban, aztán már nem átalta bántalmazni azokat, akik ellenálltak. Az ékszer-manufaktúra akkori vezetőnöje volt az egyik utolsó áldozata, ezért a bűnéért ítelték Beképezésre. És nyilván újra elítélték volna az öreg Gonzal meggyilkolásáért. De ez már egy másik história... A Beképezés a Kintben szokásos bebörtönzéstől eltérően nem egyszerűen bezárja a vétkest, hanem annak érdekében távolítja el a világtól, hogy jobbá váljék. Édéfiában nem fizetünk meg a tetteinkért, nincs bírság: úgy véljük, a vétek helyrehozásának egyetlen lehetséges módja az, hogy tökéletesítsük azt, ami tökéletesebbé tehető.

– És... ha minden rossz? – vetette ellen Oksa. – Ha nincs semmi jó?

– De hiszen még a legrosszabb ember is tökéletesíthető, drága kicsikém! – jegyezte meg Dragomira.

Naftali és Brune felvont szemöldökkel nézett rá, ami nyíltan kifejezésre juttatta kétségüket.

– Én nem vagyok annyira idealista, Oksa, mint a nagyanyád – szólalt meg Brune. – De igen, Édéfiában mi valóban meg voltunk győződve arról, hogy a többé-kevésbé mindenkinben ott rejtőző jó tulajdonságokat kell kimunkálnunk. Ez volt a Beképezés alapvető célja.

– Szóval Marpelnak voltak jó tulajdonságai? – kérdezte Oksa.

– Hát persze!

– Mifélénk? Tudnál példát mondani?

– Nem... – ismerte el Brune.

– Hogyhogy? Beképezték, és nem tudod, miben lett jobb? Ez nem ér!

A tragikus helyzet ellenére mindenki elmosolyodott Oksa szenvedélyes kitörésén.

– A bűnfentes nem szolgál másoknak bizonyítékkal benső megszépüléséről – kotyogott közbe a Kelekotty. – A Beképezés a próbatétel, és a megítélést a Szívbűvár nyújtja.

Oksa csettintett a nyelvével, és tanácstalanul ráncolta a homlokát.

– Ne haragudj, Kelekotty, általában tudlak követni, most viszont egy kukkot sem értek...

– A Beképezés komplexitásáról van szó, amiről az imént beszéltünk – szólalt meg Naftali. – Amikor valakit egy súlyos bűncselekmény miatt letartóztatnak, a Kegyes elé viszik, ő rendelkezik arról, hogy alá vessék-e a Beképezés varázslatának. Ekkor kitekernek egy Szippvásznat – ezt a Kortalan Tündérek szövik, és mágikus erővel bír –, és ráfeszítik egy keretre. A vétséget hangosan ismertetik, s az ráíródik a Szippvászonra. A bűnös ráfúj a szavakra, a lehelete szétterjed az anyagban és eljut a Szívbűvárig. A Szívbűvár a Szippvászon szelleme. Egyszerre a veleje és az ura. Amikor megkapta a gáztettek ismertetését, és elhatolt hozzá a bűnös lehelete, alámerül a szívébe, és ott figyelmesen vizsgálódik, minden zegét-zugát alaposan átkutatja. Többórás gondolkodás után eldönti, hogy a delikvens megérdemli-e a Beképezést vagy nem. Ha igen, egy egész sor próbatételt készít elő neki, amelyek majd lehetővé teszik, hogy a bűnös tökéletesíthesse magában azt, ami tökéletesíthető. Ezek

a próbatételek kitörölhetetlenül beíródnak a Szippvászón belsejébe, amely felkészül a bűnös fogadására, akinek a portréja lassan kirajzolódik a vászon rostjain. Ekkor – miután egy csepp vérrel igazolták a személyazonosságát – sor kerül a Beképezésre, azaz arra, hogy a kép magába szippantsa a bűnöst, hogy az végrehajthassa a Szívbúvár által rámért próbákat. Ha sikeresen teljesíti őket, ha megtanulja féken tartani a saját démonjait és önmaga legjavát adni, kiszabadul a kép fogságából.

A helyiségben döbrent csend lebegett. Mindenki visszafojtotta a lélegzetét, a tekintetek riadalmat tükröztek. Ismét csak Oksa tette fel a keresztkérdést:

– Tévedhet a Szívbúvár?

Aggodalmas pillantást vetett Gus szüleire, akik mindenki másnál jobban rettegetek a választól.

– Az lehetetlen... – mondta ki nagy nehezen Naftali. – A Szívbúvár sosem ítél Beképezésre ártatlanokat...

– Miért vagy ebben olyan biztos? – firtatta Oksa.

– Több Beképezési ítélethozatalon is részt vettem – felelte Naftali. – A Szívbúvár sosem tévedett. Még akkor is, ha mindannyian meg voltunk győződve valakinek a bűnösségéről, előfordult, hogy tévedtünk. És meg kell említenem még egy nagyon fontos részletet: Édéfia egész történelme során csak és kizárólag azok ítéltettek Beképezésre, akik mások életére törtek.

– De hát Gus nem bántott senkit! – kiáltott fel rémülten Oksa. – Akkor pedig miért? Miért nyelte el a kép?

Naftali elszorult torokkal nézett hol a Fiatal Kegyesre, hol Gus szüleire.

– Attól tartok, a Szívbúvárt megbabonázták... – suttogetta.

Tragikus tévedés

Mire a Bigtoe Square felett hajnalodni kezdett, a Számkivetettek számára nyilvánvalóvá vált a kérlelhetetlen valóság. Senki nem értette, hogyan eshetett meg ilyesmi, de immár mindannyian biztosak voltak benne, hogy Gus a Beképezés áldozata lett. Jeanne és Pierre Belanger mélységesen le volt sújtva, és barátaik mindent megtettek azért, hogy vigaszt nyújtsanak nekik. Valamennyiük közül Dragomira Kelekotty bizonyult ebben a leghatékonyabbnak.

– A Kelekotty birtokolja az élet és a halál titkának ismeretét – tette párnás kezecskéjét a fura kis szerzet Gus anyukájának a vállára. – Kimutatással bír mindarról, ami élő és arról, ami már soha többé nem lesz az. A jelen pillanatot totális bizonyosság kíséri: Fialat Kegyesünk barátja élettel van teli, és jelenlétével tünteti ki a veszedelmes festményt a szerencsétlen Reminiszcencia társaságában. Erősítsétek meg szíveteket ezzel a kétségkívüliséggel.

– Bárcsak igazad lenne! – suttogta Pierre, tétován dörzsölgetve a kezét.

– A Kelekottyomnak mindig igaza van, ezt te is jól tudod – mosolygott rá szomorúan Dragomira. – De azt hiszem, többet is megtudhatunk a Jövendér révén – tette még hozzá és felállt, majd bő szürke szaténruháját felcsippentve elhagyta a helyiséget. Kisvártatva egy vacogó miniatűr tyúkkal tért vissza.

– Drága kicsikéim – fordult Oksához és Zoéhoz, miközben a hozzábújó Jövendért simogatta –, ez a fázós kis jószág nem csak ahhoz ért, hogy meghatározza, merről süvít be a jeges szél, vagy hogy megbecsülje, mennyivel fog visszaesni a hőmérséklet... Másfajta képességgel is rendelkezik: kivételes érzékkel tárja fel az igazságot. Ha valaki, akkor ő meg tudja nekünk mondani, mi történt!

Mindenki a tyúkocskára szegezte a tekintetét, aki erősen reszketett és még jobban bevackolt Baba Pollock moherkardigánjába.

– Jövendér, Gus beképeződött – kezdte az idős hölgy.

– Tökéletesen tisztában vagyok vele! – felelt a morcos kis szárnyas. – De meg tudná mondani nekem valaki, miért van ilyen hideg, amikor már szinte nyár van?

– Emlékeztetlek rá, hogy Londonban vagyunk, vagyis egy hajszállal a 45. szélességi fok felett, igen messze a trópusoktól, és egyébként huszonkét fok van... – jegyezte meg Léomido lemondó sóhajjal.

– Meglehet! – vágott vissza a Jövendér, indulatosan felborzolva vörös tollait. – Attól még lehetne elfogadhatóbb is a hőmérséklet!

Oksa sokatmondóan Zoéra kacsintott: a Jövendér soha nem hagyott ki egyetlen alkalmat sem, hogy az angol klíma miatt sopánkodjék.

– Meg tudod mondani, mi történt a képpel? – szólt közbe erélyesen Dragomira, rövidre vágva a vitát az éghajlatról. – Megbabonázták a Szívbúvárt?

– Egyértelmű! – felelte a Jövendér. – A Szívbúvár tragikus hibát követett el, amikor Reminiszcenciát szippantotta be ikertestvére, a Hitszegő Orthon helyett. Számos bűne miatt neki kellett volna beképeződnie, nem a hűgának... És azóta a Szívbúvár megkergült. A tévedésébe őrlött bele, mint ahogy én is mindjárt megőrülök, ha nem csukják be nekem ezt az ablakot! – sipította vékonyka hangján. – Leafagy az összes tollam, ha nem vennék észre!

Léomido ismét sóhajtott egyet és felállt, hogy becsukja a résnyire nyitva lévő ablakot, amelyen át langyos levegő áramlott be.

– Valójában a Szívbúvár tévedése nem is igazi tévedés – szólalt meg ismét a Jövendér. – Reminiszcencia és a Hitszegő Orthon ugyanazzal a DNS-sel rendelkezik. Vagyis összetévesztették őket. Hogy szándékosan vagy véletlenül, ki tudja?

– És Gus? Róla mit tudsz? – kérdezte Dragomira.

– Az ikrekkel szemben elkövetett tévedés óta a Szívbúvár teljesen össze van zavarodva – felelte komoran a Jövendér. – A fiúnak nem lett volna szabad beképeződnie: egyszerre két személy nem tartózkodhat ugyanabban a képben.

A Jövendér kifulladásra megcsóválta pici fejcskékjét, és Dragomirára hanyatlott, miközben úgy remegett, mintha a csontjáig át lenne fagyva. A Számkivetettek csodálkozva néztek össze.

– A Szívbúvár a Fiatal Kegyest hívta...

– Uram atyám! – kiáltott fel Dragomira, és a szívéhez kapott.

– De hogyan tévedhetett ekkorát a Szívbúvár? – fakadt ki Oksa. – Nem tudom, észrevettétek-e, de van némi különbség Gus és köztem. Tiszta dinkának kell lenni ahhoz, hogy összekeverjenek bennünket...

– Jövendér, az előbb arról beszéltél, hogy Reminiszcencia és Orthon DNS-e azonos – szólalt meg Zoé, idegesen tépkedve a pólója ujját. – Ez magyarázatot adhat arra, miért tévedett a Szívbúvár: számára ők azonosak.

A Jövendér dideregve bólintott.

– Vajon az az egyszerű tény, hogy Gus magán hordoz egy kicsit Oksa DNS-éből, elég lenne ahhoz, hogy a Szívbúvár összezavarodjon?

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezett vissza élénken az aprócska jószág.

Zoé elpirult, feszélyezte, hogy a figyelem középpontjába került, az összes Számkivetett feszülten csüggött az ajkain.

– Azt hiszem, én értem, mire akar Zoé kilyukadni – sietett a segítségére Naftali. – Arra gondolsz, hogy például Oksa egy hajszála rajta lehetett Gusön, vagy...

A tekintetek most Oksa felé fordultak, aki szemöldökét összehúzza erősen koncentrált. Tenyerével hirtelen a homlokára csapott, a szája kikerekedett.

– JAJ NE! CSAK EZT NE!

Mindenki megdermedt.

– Gusnél van a tarisznyám... – közölte a Fiatal Kegyes síron túli hangon.

– És... mi van a tarisznyádban? – kérdezte elszorult torokkal Pierre.

– A helyzet rosszabb már nem is lehetne... – felelte Oksa, nehezen szedve a levegőt. – A Bömbölényem. A granultartó szelencém. A granullövőm.

Dragomira döbbszerű tekintettel meredt rá, két ellentétes készlet között hánykódott: engedje szabadjára sötét haragját, vagy fogja vissza magát, hogy ne súlyosbítsa a helyzetet. A helyzetet, ami egy fokkal még közelebb sodródott a totális tragédia felé. Baba Pollock összeillesztette

két kezét, hogy megpróbáljon lehiggadni, de a Számkivetetteket nem lehetett megtévesztetni: látták rajta, hogy szinte remeg a felindultságtól. Oksa is kezdte felmérni a katasztrófa nagyságát, és szörnyű büntudat ébredezett benne. Abakum és a nagyanyja világosan megmondta: *soha* nem szabad a Fiatal Kegyes kellékeit senkinek sem átengednie. Semmikor. Ha egy rossz szándékú valaki kaparintaná meg őket, az beláthatatlan következményekkel járna. De hogy is képzelhette volna, hogy ilyesmi megtörténhet? Az orrában szurkálást érzett, a szemébe könnyek tolultak, a torkát zokogás fojtogatta. Nagy levegőt vett abban a reményben, hogy attól megkönnyebbül. Amikor pillantása összetalálkozott Dragomira lázas és haragos tekintetével – igen, erre most mérget mert volna venni, a nagyanyja tényleg dühös rá –, még inkább fojtogatni kezdte a zokogás.

– Mit tettem... – lehelte alig hallhatóan.

– Érted már, mire céloztunk, amikor figyelmeztettünk? A legkisebb vigyázatlanság is sokba kerülhet nekünk – vetette a szemére Dragomira, megpróbálva visszafogni a haragját.

– Valamennyien veszélyben vagyunk – szólalt meg letört hangon Abakum. – Minden egyes pillanatban. Ezt jól a fejünkbe kell vésnünk.

– Ne vesztegessük azzal az időt, hogy azon rágódunk, ami már megtörtént – lépett közbe határozottan Naftali. – Most cselekednünk kell! A legsürgősebb, hogy megszerezzük a képet. Ha valaki előbb tenné rá a kezét...

Oksa felemelte a fejét és ránézett az óriási svédre. Ha valaki megkaparintja a képet, egyikőjük sem látja viszont soha többé Gust.